

Evropohod 2001

Prav v času Tedna gozdov, 27. maja 2001, smo Slovenci na mejnem prehodu v Hodošu od madžarskih pohodniških kolegov prejeli evrofon. To je štafetna palica, izdelana iz oljčnega lesa s Krete, kjer se je pot tudi začela. V palico je vgrajen poseben magnetofon, na katerega se snemajo značilnosti in zanimivosti krajev, skozi katere poteka pohod. Evrofon je spremljal pohodnike ves čas pohoda in na njem se je nabralo obilo gradiva, ki bo služilo za pripravo predstavitvene zgoščenke.

O Evropohodu je bilo že precej zapisanega; tudi v Gozdarskem vestniku je bil objavljen uvodnik, v katerem je pojasnjen pomen in namen te prireditve. Ne nameravam še enkrat ponavljati že napisanega, pač pa bi rad predstavil nekaj zanimivosti pohoda, pri katerem sem sodeloval kot član komisije za organizacijo Evropohoda v Sloveniji ter seveda tudi kot neposredni udeleženec.

Priprave na ta zahteven podvig so potekale že precej časa in v njih so bili vključeni predstavniki vseh štirih organizacij: ZGS, PZS, ZGD in IZS. Nujno je bilo treba urediti oba dela evropskih pešpoti E 6 in E 7, po katerih je potekal Evropohod. Markacije so bile marsikje že slabo vidne, ponekod je bilo treba spremeniti traso poti, odstraniti ovire, urediti prehod preko potočka in še mnogo drugega. To obsežno in zahtevno delo so opravili markacisti iz planinskih društev ter delavci Zavoda za gozdove iz območnih enot, skozi katere je pohod potekal. Zelo veliko dela so opravili lokalni koordinatorji, delavci Zavoda za gozdove Slovenije, ki so zagotovili nemoten potek pohoda po posameznih območjih. Morali so uskladiti želje in interese občin in drugih pri pripravi spremljajočih prireditev. Večinoma so pri tem naleteli na izredno veliko pripravljenost za sodelovanje. Župani so se pogosto osebno vključili v pohod na posameznih etapah poti. Vse občine - preko 30 - so zagotovile prehrano in prenočevanje vsaj za osnovno ekipo, ki je spremljala evrofon. Ob nešteti vlogah in prošnjah za pomoč pri raznih prireditvah, ki se v tem letnem času dogajajo, nam tako dober odziv kaže na to, kakšen pomen dajejo občine evropskim pešpotem. Veliko zaslugo zato pa so imeli koordinatorji, ki so znali potrkatati prav in na prava vrata. Škoda le, da nam vsem ni uspelo pridobiti pravih ljudi tam, kjer so se kazale možnosti za pridobitev denarja za izvedbo še drugih projektov v zvezi s pešpotmi, ki nas še čakajo.

Osnovno ekipo so sestavljali: dva gozdarja - nosilca zastav, planinec, ki je prenašal evrofon oz. palico, ter

logistik, ki je pohod spremljal z avtomobilom ter sproti urejal podrobnosti. Pohodnike je ves čas spremljala potopna palica s culo, ki je skozi vso dolgo zgodovino simbol odhajanja slovenskih ljudi v širni svet.

Nikoli se ni zgodilo, da bi ekipa hodila sama; za uro, dve ali pa tudi ves dan so se ji priključili navdušeni sopohodniki. Posebno živahno je bilo tam, kjer so pohod spremljali razposajeni šolarji. Zahtevnejši družabniki so bili seveda planinci, ki so dostikrat narekovali kar prehud korak. Izkazalo se je, da je bil vnaprej pripravljen vsakodnevni urnik poteka pohoda kar ustrezen. Planinci imajo s tem kar nekaj več izkušenj kot mi gozdarji. Dnevni zalogaj hoje je bil 20-30 km, včasih tudi kaj manj, največ pa celo 35 km. Z vsemi predvidenimi in nepredvidenimi postanki, počitki, okrepcili, kulturnimi in ostalimi dogodki, je bilo povprečno 10 ur hoje. To je bila celo za marsikaterega gozdarja, vajenega pešačenja, kar zahtevna preizkušnja. K sreči je bilo poskrbljeno za menjave, večinoma so se gozdarji zamenjali na mejah revirjev krajevnih in območnih enot. Vsekakor so prav gozdarji kot najboljši poznavalci gozdov in gozdnih poti prispevali k nemotenemu poteku pohoda in spremljajočih prireditev.

Vsak dan so se vrstili zanimivi dogodki, ki so popestrili naporno hojo. Pohodnike je večji del poti spremljalo lepo vreme, vendar jih niti hudi nalivi na nekaterih delih poti niso niti za trenutek ustavili. Večja nevarnost za potek pohoda so bile številne zidanice in kmetije odprtih vrat, kjer je bilo težko, predvsem pa nevljudno odkloniti prijazno povabilo na prigrizek ali kozarček osvežilne pijače. Marsikje so pohodnike spremljali začudeni pogledi; ljudje se bodo le počasi navadili na čudake, ki dandanašnji čas, ko si lahko vsakdo privoščiči avto, še hodijo peš. Ponekod so pričakovali množico tujcev s polnimi žepi evrov; ti najbrž še ne vedo, da so pohodniki bolj samotarji, ki iščejo mirne poti v ohranjeni naravi in se izogibajo bučnih veselici in popivanju.

Poseben pečat pa so pohodu dale številne prireditve ob poti. Šolarji so kar tekmovali, kdo bo pripravil lepši in izvirnejši nastop. Taki dogodki so ostali v spominu nastopajočih in tudi pohodnikov, ki so z zanimanjem prisluhnili pesmim, igram in legendam, še posebej tistim v izvirnih narečjih. Vsi so se izredno potrudili in še enkrat opravili preizkušnjo z odliko.

Turistična društva so predstavila kraje ob poti ter njihove kulturne in naravne znamenitosti. Marsikdo, celo dobri poznavalci Slovenije so bili večkrat presenečeni.

Gozdarstvo v času in prostoru

Vsak je prispeval kamenček k uspešni izvedbi pohoda in vsak, ki se je pohodnikom priključil vsaj na delčku poti, je začutil željo, da se na to pot še povrne in prehodi še kakšno etapo več. Ali kot je nekdo zapisal: ni pomemben cilj, važna je pot.

Gozdarji pa moramo še naprej obdržati ti dve "naši" poti; ne le zaradi še živih pa tudi že pokojnih kolegov, ki so se že pred več desetletji vključili v veliko evropsko pohodniško družino.

Potrebno bo še veliko narediti: opremiti še preostale dele obeh poti, izdati brošure, popotniške knjižice, žige ... Predvsem pa moramo ob poteh najti prijazne ljudi, ki bodo pripravljene pohodnikom ponuditi kotiček svoje hiše, prostor za mizo ter seveda delček svoje duše. Le tako bodo naše poti zaživele ter prinesle pohodnikom in ljudem ob njih možnost za druženje, spoznavanje drugih in tudi njih samih.

Janez Konečnik

Hodoš: ob napovedanem času se je pričel slovenski del Evropohoda

Zdole (občina Krško): za pohodnike so spekli 300 jajc, kar je komaj nasitilo lačno množico; k temu so se prilegle slastne jagode in seveda kozarček dobre kapljice

Križe (občina Krško): povsod so nas pričakali šolarji, ki so nas spremljali del poti in nam pripravili pristrčne sprejeme in pestre programe

Gorjanci: pot je bila dobro označena, komu pa je namenjeno opozorilo na tabli, pa lahko le ugibamo

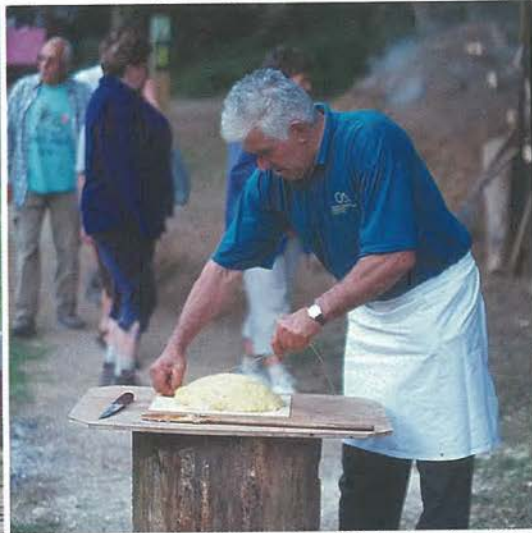
Krško: ekipo za prenos evrofona so sestavljali gozdarji in planinci

Ante Mlinarevič: legenda pohodnikov s Ptuja je prehodil pot od Hodoša do vasi Krka

Dolenjske Toplice: ob poti smo lahko uživali ob pogledu na prelepo dolensko pokrajino in pogoste naravne ter kulturne zanimivosti

Dolenjske Toplice: gozdarji so predstavili kuhanje oglja, obiskovalcem so ponudili okusen golaž s polento

Predgozd-Mačkovec: na osrednji gozdarski prireditvi ob Tednu gozdov je na križišču evropskih poti E6 in E7 udeležence pohoda pozdravil direktor ZGS, Andrej Kermavnar

Velike Lašče: pridružili so se nam še nekateri kolegi iz CE ZGS